

УКРАЇНА – ЄДИНА КРАЇНА

Кожна людина з великою любов'ю і душевним трепетом згадує те місце, де вона народилася, де промайнуло її дитинство, дитинство з дивосвітом-казкою, з материнською ласкою у затишній батьківській оселі. То родинне вогнище, маленька батьківщина кожної людини. То її велике «Я», з якого починається людина, родина, Батьківщина і вся наша велична й неповторна у світі Україна.

Україна – неозорі простори рідної землі, що прослалися від Карпат до Чорного моря. Україна – це історія народу, який протягом багатьох років боровся за свою свободу і незалежність.

Україна – це рідна мова, яка, долаючи перешкоди і всілякі перепони, стала однією з найрозвинутіших мов світу.

Україна – наша Батьківщина. Василь Симоненко писав: «Можна все на світі вибирати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину!»

ДОБРИЙ ДЕНЬ, УКРАЇНО МОЯ!

Струмок серед гаю, як стрічечка.

На квітці метелик, мов свічечка.

Хвилюють, малюють, квітують поля –

Добридень тобі, Україно моя!

П. Тичина

Історія України та народу, що живе на цій землі, губиться в сивій давнині. Назва «Україна» (край, земля) означає територію, що була основою Київської Русі у XI-XII ст. Уперше цей термін уживається в Київському літописі в 1187 р. стосовно земель Південної Київщини та Переяславщини. З кінця IX ст. Руська земля стала центром, політичним і територіальним ядром утворення єдиної держави східних слов'ян, що закріпила за собою назву Русь. Вона була однією із могутніх держав Європи.

Високий авторитет Київської Русі в тогочасному світі закріплювався тісними зв'язками київських князів з багатьма зарубіжними дворами. Велику роль у розвитку тогочасної держави відіграли князі Володимир Великий та Ярослав Мудрий. За часів Володимира Великого Київська держава досягла високого рівня військової могутності, економічного розвитку й культурного піднесення. Ярослав Мудрий організував походи

проти печенігів, відвоював для своєї держави галицькі терени, заснував Київську митрополію, розбудував Київ та інші міста, побудував перлину нашої архітектури – храм святої Софії, інші собори, заснував бібліотеку, було створено перший писаний збір законів Київської Русі – “Руську Правду”. Через династичні шлюби своїх дітей налагодив дипломатичні зв’язки з багатьма країнами. У роки його правління Київська Русь досягла найвищого розквіту.

Володимир Мономах, глибоко розуміючи згубність міжкнязівських чвар, доклав зусиль для об’єднання Київської держави. Він, зокрема, став одним з організаторів зустрічі найвпливовіших князів у Любичі, під час якої було досягнуто згоди про спільні заходи в боротьбі проти кочівників. Своє ім’я уславив також вдалими походами проти половців. З Мономаха розгорнулося велике будівництво в Києві; було споруджено міст через Дніпро, кілька храмів. Знову почала збагачуватися державна скарбниця. Мудрий володар, Мономах, хай і тимчасово, припинив усобиці та об’єднав більшу частину Київської Русі. Після смерті Ярослава держава була поділена на 6 частин. Це призвело до розладу Київської держави у 30-40-х роках XII ст., а згодом монголо-татарського іга.

На довгі роки Україна втрачає свою державність. Вона була під владою Литви, Польщі, Австро-Угорщини, Росії. Боронитися довелося майже повсякчас. Звідусіль йшли на родючі українські землі незчисленні завойовники, щоб стати власниками щедрої землі. Але усі їхні спроби виявилися марними. Не міг допустити волелюбний народ, щоб його ненька-Україна схилялася перед кимсь на коліна, ставала годувальницею нахабних поневолювачів. Тому завжди, за будь-яких обставин, українці намагалися відстояти свої права, захистити рідну землю. Згадаймо слова Василя Кравчини з кіноповісті Олександра Довженка “Україна в огні”: “Ми б’ємося за те, чому нема ціни у всьому світі, — за Вкраїну, за єдиний народ, що не знайшов собі в століттях Європи людського життя на своїй землі, за народ розторсаний, роздертий”. Ці слова ведуть змучених, скривавлених солдат у бій, можливо, для них останній. Так, нашій країні довелося багато чого пережити: і підступні зради, і криваві війни, і страшну розпуку, і нелегкі роки поневолення. Але ми усе ви – тримали, не зламалися, а стали ще міцнішими, ще дужчими, щоб будувати нову Україну — самостійну державу, здатну бути однією з найкращих та найвеличніших держав світу.

Згадаймо такі великі імена, як гетьман Богдан Хмельницький, який звільнив Україну з-під ярма Польської Шляхти. Пилип Орлик – автор першої конституції. Іван Мазепа намагався орієнтувати Україну на Європу і визволити від влади царської Росії. Михайло Грушевський – перший президент Української Народної Республіки, учений світового рівня. Українська історія має ще багато прикладів відданого служіння її кращих синів та дочок ідеї української державності.

Особливу роль відіграли українські письменники. Тарас Шевченко для нашого народу є справжньою святиною: натхненником національних ідей, проповідником волі і добра, правди і справедливості, символом незалежності та соборності України. З виходом «Кобзаря» наддніпрянський Шевченко став всеукраїнським «речником» нації, виразником інтересів усіх, хто дбав про її духовний розвиток, об'єднавши мовою своїх творів розірвану державними кордонами Україну і все світове українство в єдину націю. Силою свого художнього слова поет прославив Україну на весь світ у той час, коли вона перебувала в рабстві. Дмитро Павличко писав: «В організмі кожного народу, як і будь-якої окремішньої людини, є ті, досі не вивчені резерви, що в кризові моменти хвороби спричиняють вражаючий ефект самовиліковування. У подібному кризовому стані опинився організм нації на часи Шевченкового явлення: Україну уже відспівали і чужі, і чимало своїх. І чи не в останньому ударі поминального дзвону механізм самозбереження нації послав у світ себе в образі і подобі Шевченка: Я – є!» Тарас Шевченко зумів відродити Україну з руїни, стати ідейним наставником, лідером великого народу, національним пророком.

Свою Україну любіть.

Любіть її... во врем'я люте,

В останню, тяжкую минуту

За неї Господа моліть.

Треба згадати про Івана Яковича Франка, який ідеї соборності України присвятив все своє життя. Він був прогресивною людиною, патріотом своєї держави, йому так боліла доля своєї Батьківщини, що письменник свідомо хотів одружитися з дівчиною зі Сходу. Так і сталося. На весіллі всі говорили, що цей шлюб – символ єдності Заходу і Сходу. Франко першим заснував у своїх краях партію європейського зразка (радикальна партія). На той час Західна Україна входила до складу Австро-Угорщини, жителі називали себе русинами. У 1893 році Франко першим на Західній Україні почав

вживати термін «українець», «український». Програма партії ставила мету – це соборність України. До кінця свого життя великий Каменяр болів душею за Україну і вказував, що потрібно зробити, щоб недержавна нація досягла своєї державності.

Незалежність України – заслуга не лише певних політичних сил та рухів, але й усього українського народу, здійснення мрій багатьох його поколінь. Варто згадати, що завжди, навіть за найменш сприятливих обставин, проголошувалась державність, зокрема тільки в ХХ столітті чотири рази. 22 січня 1918 року (IV Універсал Центральної Ради), 30 червня 1941 року у Львові (Акт відновлення Української держави), 5 жовтня того ж року в Києві, 24 серпня 1991 року (Акт проголошення незалежності України). А ще ж проголошення в листопаді 1918 року Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР), проголошення незалежності Карпатської України (березень 1939 року)

На жаль, історія розпорядилася так, що ми знову опинилися в складі іншої держави – УРСР належала до СРСР, зазнала утисків, пригнічень, голодомору, сталінського терору, репресії, треба було пройти ще багато випробувань. Та вільний дух постійно піднімався все вище і вище. Україна стала незалежною європейською самостійною країною.

Атрибути держави.

Національні символи – це свідчення високого духу народу, його історичних прагнень, унікальності, своєрідний генетичний код нації. Вони покликані служити надійною основою формування громадянських рис особистості, її патріотизму, національної свідомості. Україна має такі державні символи: Державний Прапор, Гімн і Герб.

Національний Гімн України – це урочиста пісня, символ нашої державної єдності. Його більше століття тому написали поет П. Чубинський та композитор М. Вербицький. Слова гімну, які були надруковані вперше в 1869 році, так припали до серця всім українцям, що вони навіть приписали їх Т. Шевченку.